HAJDI

na planini

* HAJDI *
na planini

* *

Prema Johanni Spyri
Priredila: Paula Župan-Jazbec
Ilustrirala: Marie-José Maury

Hajdi na planini

Od starog gradića Majenfelda, prema podnožju velikih i mrkih planina, vijuga pješačka staza. S njene obje strane prostiru se cvjetne livade. Tim strmim puteljkom koji se gubi među drvećem, jednoga sunčanoga lipanjskog jutra, pela se visoka i kršna djevojka. Za ruku je čvrsto držala malu plavokosu djevojčicu.

Iako je sunce pržilo, djevojčica, kojoj nije bilo više od pet godina, bila je umotana u debelu crvenu maramu, kao usred zime. Na nogama je imala teške visoke cipele. U lijevoj je ruci nosila zavežljaj. Bila je sva u znoju. Poslije dugog pješačenja stigle su do zaseoka nazvanog Selce, rodno mjesto djevojke. Kad su ih mještani ugledali, dočekali su ih s pozdravom sa svih strana, nastojeći ih zaustaviti. Ali Deta je, stežući čvršće ruku djeteta, još više žurila.
Tek kad je na izvoru srela Barbaru, svoju drugaricu iz djetinjstva, upustila se u razgovor.

— Kud si krenula s tim djetetom? — upita je Barbara. — To je sigurno Hajdi, dijete tvoje pokojne sestre?
— Jest — odgovori Deta. Ja sam dosad čuvala dijete, a sad mi nude dobar posao u **Frankfurtu**, pa sam odlučila odvesti je njenom djedu, Čiki s planine...
— Čiki s planine? — začudi se Barbara. — Istjerat će te zajedno s djetetom!
— To ne smije. On je njezin djed. Ona mu je sve što ima. Znaš

da su joj roditelji mrtvi. Ja je više ne mogu čuvati. Moram misliti i na sebe.
Dok su one tako pričale, Hajdi se bezbrižno igrala s kozama malog pastira Petra, dječaka koji je dobro poznavao Čiku s planine. Ni njemu nije bilo jasno kako će se provesti teta Deta i mala Hajdi, jer je Čiko s planine živio sam i nikad se nije družio ni s kim. Petar je čuvao njegove koze zajedno s ostalim stadom i jedino ga je on posjećivao.

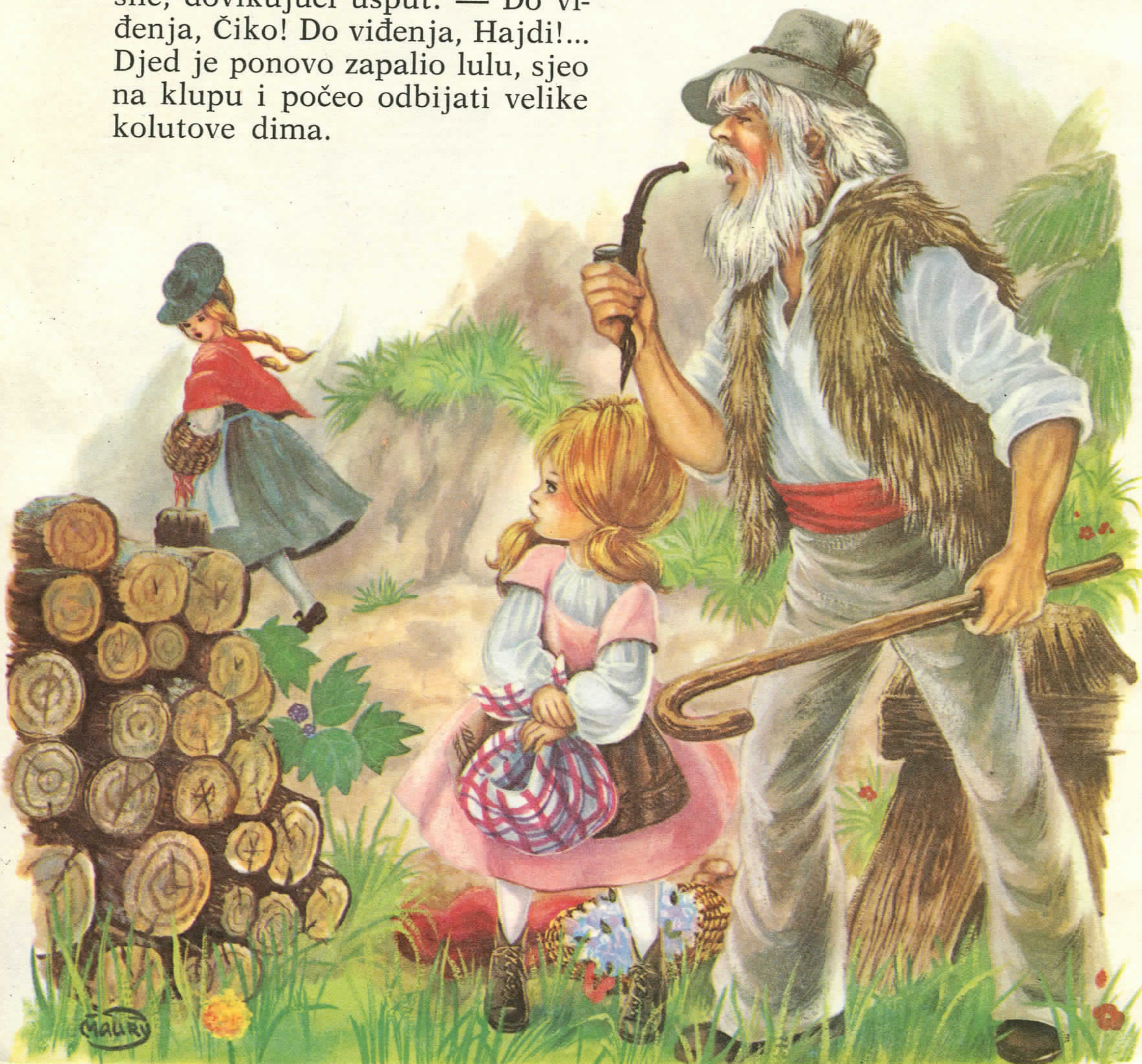

Djedova je koliba bila visoko na brdu i iz nje se dobro vidjela cijela dolina. Djed je sjedio na klupi pred kućom, pušio lulu i promatrao kako se penje mala povorka.

— Dobar dan, djede! — reče Hajdi.

— Što kažeš? — upita starac grubo, pružajući djetetu ruku. Umjesto da se prestraši, Hajdi je s divljenjem promatrala sjedobradog starca.

— Dobar dan, djede! — progovori Deta. — Dovela sam vam Hajdi, Adelhajdino i Tobijevo dijete. Ne mogu se više o njoj brinuti. . . Sada idem u Frankfurt. Našla sam dobar posao. . .
— A što ću ja s ovako malim djetetom?
— To je vaša stvar. Vi ste njezin djed. Ni meni nitko nije objašnjavao što bi trebalo raditi, a imala je jedva godinu dana kad je ostala siroče.
— Odlazi! Odlazi! — poviče djed.
Deta je zgrabila svoj zamotuljak i pojurila koliko su je noge nosile, dovikujući usput: — Do viđenja, Čiko! Do viđenja, Hajdi!...
Djed je ponovo zapalio lulu, sjeo na klupu i počeo odbijati velike kolutove dima.

Hajdi je znatiželjno zavirila u staju za koze i obišla kolibu. Kad se vratila djed je još uvijek pušio. Stala je pred njega i promatrala ga. Djed ustane i uđe u kolibu.
Hajdi uđe za njim. U velikoj prostoriji nalazio se stol s jednom stolicom, djedova postelja, ognjište i na zidu velika vrata. To je bio ormar u kojem su bile sve djedove stvari!
— Djede, gdje ću ja spavati?
Hajdi primijeti ljestve, popne se na tavan i nađe gomilu svježega mirisnog sijena.
— Ovdje ću spavati! — oduševljeno poviče Hajdi i ubrzo, uz djedovu pomoć, napravi pravi ležaj.

— Hajdemo sad nešto pojesti. Sigurno si gladna — reče djed. Ubrzo se rasplamsala vatra, a djed je na dugačkoj željeznoj viljušci pekao povelik komad sira. Cijela je koliba bila ispunjena ugodnim mirisom. Sretna, Hajdi je, dok je djed bio okrenut leđima, brzo postavila stol.
— O, lijepo si se to sjetila — kaza djed. Snalaziš se kao prava domaćica. A sad jedi.
— Dopada li ti se mlijeko? — upita djed.
— Još nikad nisam pila tako dobro mlijeko — odgovori Hajdi. I sir je izvanredan.
— Sretan sam što ti se dopada — reče djed.

Drugo jutro, Hajdi je probudio zvižduk. Brzo se obukla i istrčala pred kolibu. Petar je čekao da djed dovede Bjelku i Mrkušu.
— Želiš li i ti s Petrom povesti koze na pašu? — upita djed.
Hajdi je upravo to željela.
Pašnjak, na kojem se Petar obično zadržavao, nalazio se u podnožju visokih stijena. Hajdi je uživala. Pogled je bio veličanstven.
I tako je prolazilo vrijeme. Djed i Hajdi živjeli su sretno.

Hajdi je djedu oduševljeno pričala kako je gore, u planini lijepo. Osobito kad sunce zalazi. Stijene zasvetlucaju kao da gore. Čini se da je sve u plamenu. Jednoga dana, vraćajući koze s ispaše, Hajdi je punih ruku cvijeća potrčala djedu u naručje.

— O, djedice, djedice, kako sam sretna! Želim zauvijek ostati ovdje. Planine su tako lijepe. A cvijeće.. zašto je cvijeće uvenulo?

— Cvijeće voli sunce, vlagu, blagi vjetar, kišu... Ubrano cvijeće umire...

— Oh, više ga nikad neću brati. Nikad!

Minulo je ljeto. Zapuhali su hladni vjetrovi. Počeo je i snijeg. Padao je i padao pa se cijela planina zabijeljela. Koliba je utonula u bjelinu.

Petar više nije dolazio. Hajdi je zadivljeno gledala kroz prozorčić. Snijeg je toliko napadao da se prozor više nije mogao otvoriti.

Djed je očistio snijeg oko kolibe pa su vrata i prozori opet bili slobodni.

Jednoga dana netko zakuca na vrata. Bio je to mali Petar. S mukom je stigao do njih, jer je snijeg bio visok. Kad je Hajdi otvorila vrata, ugledala je Petra koji je, onako zasut snijegom bio sličan Snješku Bijeliću.

— O, dobro došao! Sad si ostao bez svoje vojske. Moraš u školu, je li? Znaš — obrati se djed maloj Hajdi — on ljeti čuva koze, a zimi uči.

Na odlasku Petar reče da će doći za osam dana i povesti Hajdi svojoj mami i baki. One jedva čekaju da je vide.
— Snijeg je prevelik — govorio je djed. — Bolje da pričekamo. — Ali, Hajdi je bila nestrpljiva.
Četvrtog dana kad su i drvo i kamen pucali od hladnoće, djed je zamotao Hajdi u debelu vreću, stavio je na sanjke i odvezao Petrovoj kući. Kako je bilo divno juriti sanjkama po netaknutoj snježnoj bjelini! Nije trebalo mnogo vremena da stignu do Petrove kuće.

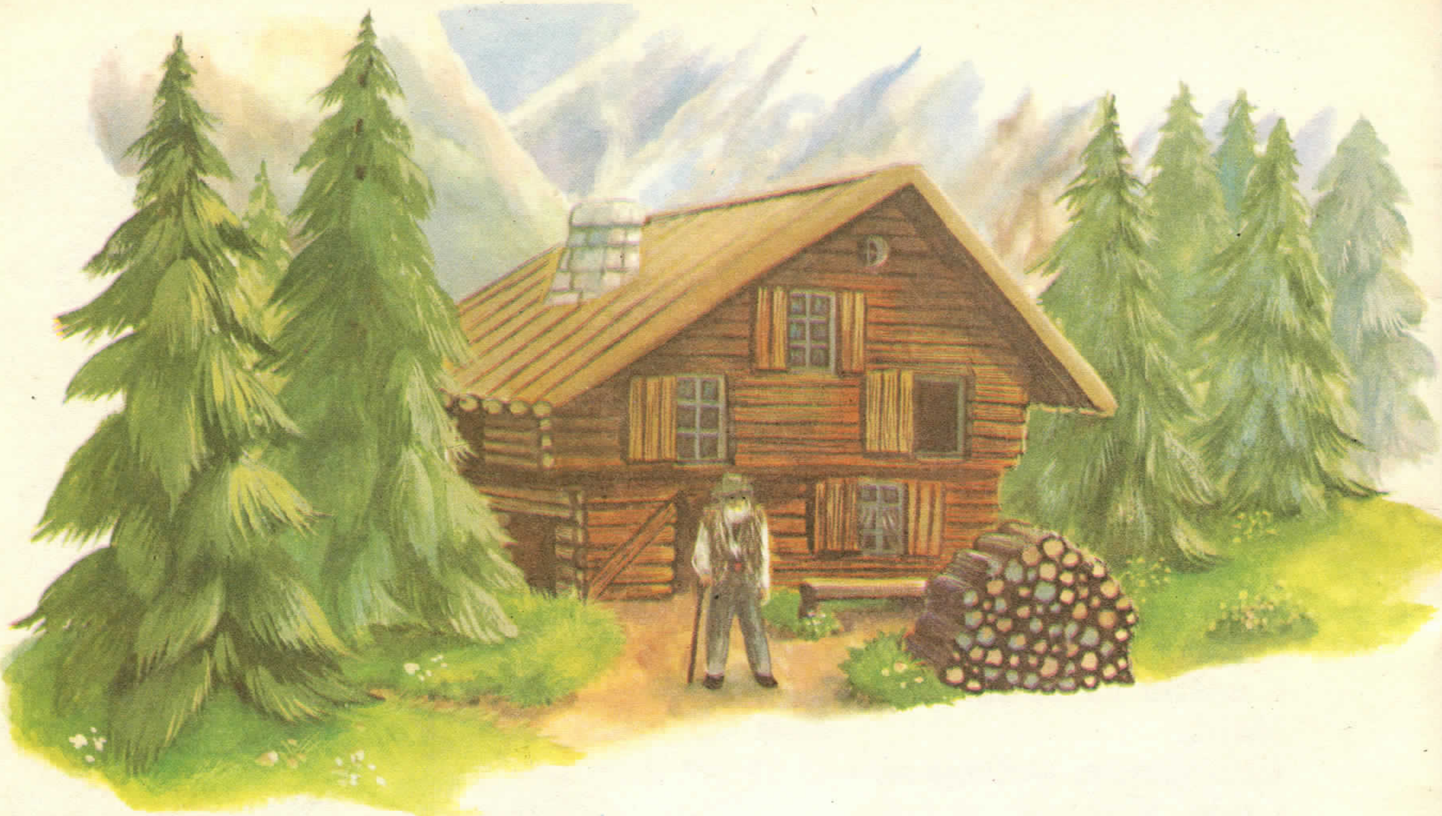

Mali je Petar stanovao s majkom i slijepom bakom u staroj, dotrajaloj kolibi koju je mogao odnijeti jači vjetar.
— E, moje dijete — reče baka maloj Hajdi, milujući joj kosu — nema tko da nam popravi krov i kapke na prozorima. Petar nije toliko snažan a mi smo nemoćne.
Bakine su riječi ganule Hajdi do suza.
— Dobra moja bako, ne tuguj, sve će to moj djedica popraviti. On ima veliki čekić i pilu, a osim toga u sve se razumije.
— Što to govoriš, dijete? Je li to moguće? Znači, Čiko s planine nije tako loš kao što se priča? Naš Petar je imao pravo. . .
Da je priča o djedovoj dobroti bila istinita uvjerila se baka već sutradan, kad je djed došao i popravio krov i kapke njihove kolibe. . .
Vrijeme je brzo prolazilo. Hajdi je bila sretna na planini. Bilo joj je već osam godina. Učitelj je već dva puta po Petru slao poruku djedu da Hajdi upiše u školu. Jednoga dana učitelj dođe na planinu.

— Hajdi je već pred godinu dana morala u školu — rekao je.
— Uzalud me nagovarate, dijete mora ostati kod mene — govorio je djed drhtavim glasom, a oko srca mu je bilo hladno. Nije se mogao pomiriti s mišlju da se rastane od Hajdi.
Učitelj reče — zbogom — i ode.
Malo kasnije dođe i drugi gost. Bila je to teta Deta, ona ista djevojka koja je Hajdi dovela djedu. Bilo ju je teško prepoznati. Tako je bila lijepo odjevena.
— Došla sam po Hajdi da je povedem u Frankfurt. Tamo sam upoznala jednu bogatu obitelj koja traži drugaricu za igru i učenje svojoj nepokretnoj jedinici. Hajdi će tamo uživati. Bit će joj lijepo.

— Ali ja ne želim ići — počne plakati Hajdi. — Ne želim. . .
— Ne budi smiješna i tvrdoglava — poviče Deta. — Moramo odmah krenuti. — Moći ćeš se vratiti na planinu kad god zaželiš. . .
— Zar već večeras?!
— Zašto ne — slagala je Deta. Brzo je od Hajdine odjeće napravila zavežljaj i s djetetom pojurila niz planinu. Djed je gledao za njima, a u očima su mu se zrcalile suze.

1. Hajdi na planini
2. Hajdi u gradu
3. Hajdi na školovanju
4. Hajdi kod djeda

5. Hajdi u Selcu
6. Hajdi i Klara
7. Hajdi u novoj kući
8. Hajdi na dočeku Nove godine

9. Hajdi i Nora
10. Hajdi na proslavi
11. Hajdi putuje
12. Hajdi na moru

JUGOREKLAM — Ljubljana

Štampa: »Novi dani« — Beograd 1981.

1511/1